

Arrest

nr. 83 957 van 29 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Anne x, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 30 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 april 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, komt België binnen op 4 juli 2007 en dient een asielaanvraag in op 6 juli 2007.

Op 22 november 2007 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 oktober 2008 nr. 17 501 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 10 december 2007 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 februari 2009 nr. 23 970 wordt het beroep tegen dit bevel verworpen.

Op 3 april 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 9 maart 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 15 mei 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van 3 april 2008 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 4 juni 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een Franstalige beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet van 9 maart 2009 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 26 juni 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing opgesteld in het Frans en het Nederlands waarbij de aanvraag van 9 maart 2009 onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 november 2009 nr. 35 019 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 30 juli 2009 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 4 oktober 2009 dient verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Op 19 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster wordt in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 30 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond wordt verklaard. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 27 april 2012 nr. 80 551 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 16 januari 2012 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 18 januari 2012 nr. 73 501 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dan deze beslissing verworpen.

Op 27 februari 2012 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet.

Verzoekster dient op 15 maart 2012 een tweede asielaanvraag in.

Op 16 maart 2012 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

Op 19 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*).

Op 30 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 27 februari 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.02.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

I. A., A. S. (R.R.: 062020263638)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

geboren te K. op (...)

heden verblijvende te centrum voor Illegalen, (...) BRUGGE

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 — 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Om haar identiteit aan te tonen legt betrokkene een "Tenant lieu de passeport" voor met nummer 455/09 en met een geldigheid van 21.09.2009 tot 20.09.2010.

De aanvrager blijft in gebreke aan te tonen dat dit stuk niet opgesteld is op basis van loutere verklaringen. De bewijslast opgelegd door art. 9ter, §2 impliceert dat de aanvrager in zijn aanvraag aantoont dat elk der cumulatieve voorwaarden is vervuld; zo niet zou geen enkele van deze voorwaarden, afzonderlijk genomen, bewijswaarde hebben en zouden zij samen genomen dus evenmin bewijswaarde hebben.

Uit informatie, afkomstig van de website van de ambassade van de Democratische Republiek Congo in België(1) blijkt immers dat de ambassade het attest "Tenant lieu de passeport" niet meer aflevert. Uit een telefonisch onderhoud d.d. 06.01.2012 met de ambassade van de Democratische Republiek Congo in België (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt de ambassade deze documenten niet meer aflevert als gevolg van misbruik van vertrouwen ("abus de confiance (sic)". Volgens informatie afkomstig van de ambassade werden er verschillende attesten van "Tenant lieu de passeport" afgeleverd aan onderdanen van Burundi, Rwanda en Oeganda. Dit toont aan dat niet enkel onderdanen van de Democratische Republiek Congo in het bezit zijn van een Tenant lieu de passeport. Ten overvloede dient er opgemerkt te worden dat de geldigheid van het document sedert 20.09.2010 is verstreken.

Aan de hand van het voorgelegde document kan haar identiteit niet gestaafd worden. Op deze wijze laat de aanvraag niet toe een medische appreciatie te stellen met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in haar land van herkomst of verblijf.

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van haar bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen — fax: 02 274 66 11).

(...)"

Op 18 mei 2012 dient verzoekster een vordering in tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, namelijk de behandeling van de vordering tot schorsing in deze zaak.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 mei 2012 nr. 81 461 wordt dit verzoek tot voorlopige maatregelen verworpen.

2. Over de ontvankelijkheid

Uit informatie van de verwerende partij verschaft aan de Raad op 21 mei 2012 blijkt dat verzoekster op 18 mei 2012 werd gerepatrieerd.

Ter zitting blijkt dat er geen betwisting is over het feit dat verzoekster nog beschikt over het rechtens vereiste belang. Het beroep is ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE MIDDEL

Schending van art. 9 TER vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht).

Schending rechten van verdediging.

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat verzoekster haar identiteit niet op afdoende wijze zou aantonen en het voorgelegde “Tenant lieu de passeport” destijds werd afgeleverd niet enkel aan onderdanen van Congo, maar ook deze van Burundi, Rwanda en Oeganda.

Deze argumentatie gaat evenwel totaal voorbij aan het feit dat destijds verzoekster asiel heeft aangevraagd in België en haar identiteit alsdusdanig nooit ter discussie heeft gestaan.

Ook in het kader van de naderhand ingediende art. 9 TER VW die werd afgewezen bij beslissing dd. 30.11.2011 stond de identiteit van verzoekster niet ter discussie en zekerlijk al niet haar nationaliteit.

De argumentatie thans dat er geen zekerheid zou zijn over de identiteit van verzoekster strijdt dan ook met de eigen houding van verwerende partij die én in de asielprocedure én in de voorafgaande procedure art. 9 TER VW de identiteit van verzoekster nooit ter discussie stelde, De argumentatie om dit in het kader van de nieuwe aanvraag art. 9 TER VW te doen overtuigt ook op andere vlakken niet.

Zij is gebaseerd op “verklaringen” van de Congolesse ambassade en een telefonisch contact van 06.01.2012.

De aanvraag art. 9 TER VW werd evenwel pas ingediend op datum van 27.02.2012 zodat verwerende partij zich moeilijk hierop kan beroepen, aangezien uit het tijdsverloop zeer duidelijk blijkt dat deze verklaringen en het telefoongesprek onmogelijk de aanvraag van verzoekster als voorwerp kunnen gehad hebben.

Elk dossier dient afzonderlijk bekeken te worden.

Het gebruik van deze algemene argumentatie, die in strijd is met de eigen houding van verwerende partij in het verleden, toont reeds duidelijk aan dat de motivering van de bestreden beslissing totaal kaduuk is, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER vw.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er niet tot in het oneindige formaliteitseisen worden gesteld, en dat toch minstens een eenduidige houding worden ingenomen in opeenvolgende procedures betreffende het al dan niet ter discussie stellen van de identiteit van de aanvrager.

Er ligt in casu geen enkele indicatie voor als zou het document dat wordt voorgelegd door verzoekster niet haar ware identiteit zou bevatten, en het feit dat anderen een dergelijk document zouden misbruikt hebben, kan niet in haar nadeel aangewend worden

Het is naar analogie toch niet omdat er fraude is met bepaalde paspoorten, en deze soms worden vervalst, dat plots elkeen zijn identiteit niet meer zou kunnen bewijzen aan de hand van een paspoort.

In elk concreet geval dient er aangetoond te worden dat er sprake is van misbruik, wat in casu onmogelijk kan aangetoond worden, aangezien er geen fraude is. En het is opvallend in dit verband bv. dat wordt gesteld dat onderdanen van Rwanda, Burundi of Oeganda deze documenten hebben ontvangen, doch anderzijds in het kader van de gedwongen terugkeer er contacten zijn met de congolesse ambassade en deze ook de identiteit van verzoekster bevestigde.

Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen te stellen dat er niet voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden.

Het is duidelijk dat door verwerende partij een al te strikt formalisme wordt geëist en dient vastgesteld te worden in tal van dossiers dat nu de nieuwe wet van 29 december 2010 wordt gebruikt/misbruikt om op louter formele gronden de aanvraag niet te moeten onderzoeken, zelfs als dit manifest in strijd is met in het verleden ingenomen standpunten van verwerende partij zelf.

Dat de ratio legis informatievergaring betreft over een aantal essentieel geachte elementen, zodat er geen discussie kan zijn over de identiteit van de verzoeker en er onmiskenbaar voldaan aan deze ratio legis aangezien in het verleden reeds herhaaldelijk de identiteit van verzoekster werd aanvaard, én verzoekster een “Tenant lieu de passeport” voorlegt.

Dat de afwijzing wegens onontvankelijkheid in strijd met eerder ingenomen standpunten én ondanks voorlegging van een identiteitsdocument het redelijkheidsbeginsel schendt.

Gezien er door verwerende partij nooit enig onderzoek is gebeurd betreffende de medische toestand van verzoekster, hoewel het nu juist de bedoeling moet zijn de medische toestand van verzoekster te onderzoeken is er manifeste schending van art. 9TER VW.

Dit totaal overdreven formalisme heeft een beslissende invloed gehad op de uitkomst van de beslissing.”

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat een verwijzing naar een vorige aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die toepassing maakte van de vorige versie van dit artikel, niet dienstig is, gelet op de nieuwe regelgeving. Bovendien is er sedertdien nieuwe informatie ter kennis gekomen van de verwerende partij aangaande het bij de aanvraag van 27 februari 2012 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gevoegde identiteitsdocument. De verwerende partij meent dat de thans bestreden beslissing terecht stelt dat verzoekster bij haar aanvraag van 27 februari 2012 enkel een “*tenant lieu de passeport*” geldig tot 20 september 2010 heeft gevoegd ter staving van haar identiteit.

De verwerende partij citeert artikel 9ter van de vreemdelingenwet en meent dat daaruit volgt dat de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk dient te verklaren indien de vreemdeling zijn identiteit niet aantoot. De aanvrager kan zijn identiteit aantonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat de volledige naam, geboorteplaats- en datum en nationaliteit van de aanvrager bevat, het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het wetboek van IPR of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, het laat toe de fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de aanvrager en het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de aanvrager. De verwerende partij wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag als niet onontvankelijk werd afgewezen omdat verzoekster een “*tenant lieu de passeport*” bijvoegde. Dit stuk wordt thans niet meer afgeleverd door de Congolese ambassade wegens misbruik. Bovendien was de vervaldatum van het document reeds verlopen op het moment dat de aanvraag werd ingediend. Dit zijn de determinerende motieven. De verwerende partij stelt dat er geen reden is om te twifelen aan informatie die verkregen werd van de Congolese Ambassade. Bij gebreke aan enig ander document dat de identiteit van verzoekster aannemelijk zou kunnen maken, werd terecht geoordeeld dat haar identiteit aan de hand van het voorgelegde stuk onvoldoende gestaafd wordt. Derhalve kon de verwerende partij niet anders dan de aanvraag onontvankelijk verklaren, gelet op de bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. De actuele bewijslast rust op de schouders van de aanvrager.

De verwerende partij vervolgt dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient, te eisen dat hij zijn identiteit aantoot. Het Grondwettelijk Hof gaf tevens aan dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. Deze nationaliteit is van belang omdat de ambtenaar-geneesheer in een tweede fase van de procedure moet kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen.

De verwerende partij wijst erop dat artikel 9ter, § 2, 1° van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, uitdrukkelijk bepaalt dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op medische gronden aanvraagt, zijn nationaliteit, wat een constitutief element is van zijn identiteit, dient aan te tonen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij haar aanvraag ter staving van haar identiteit enkel een vervallen “*tenant lieu de passeport*” heeft gevoegd. Het kan dan ook niet als kennelijk onredelijk beschouwd worden dat de verwerende partij oordeelde dat de actuele nationaliteit van verzoekster niet kon vastgesteld worden aan de hand van het door haar aangebrachte stuk. Gelet op het feit dat de uiterste geldigheidsdatum van het voorgelegde paspoort reeds sedert geruime tijd is verstreken, is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat dit stuk niet toelaat de actuele nationaliteit/identiteit van verzoekster met zekerheid vast te stellen. Verzoekster liet verder ook na aan de hand van andere bewijsstukken de verwerende partij duidelijkheid te verschaffen inzake haar actuele nationaliteit/identiteit.

De verwerende partij benadrukt dat eveneens uit de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (*Parl.St.*, Kamer, 2010-2011, nr. 771/001, 145) blijkt dat de vier cumulatieve elementen van de identiteit in de zin van artikel 9ter, § 2 eerste lid van de vreemdelingenwet moeten aangetoond worden. Het feit dat in deze memorie van toelichting verscheidene documenten worden opgesomd, waaronder een vervallen paspoort, laat niet toe te besluiten dat het voorleggen van één van deze opgesomde documenten steeds volstaat om alle vier de constitutieve elementen van de identiteit aan te tonen. Deze zienswijze wordt tevens bevestigd door rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De omstandigheid dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de identiteit van verzoekster nooit zou betwist hebben, doet volgens de verwerende partij geen afbreuk aan het voorgaande. Het betreft immers de toepassing van een andere wetsbepaling en bovendien ligt de actuele bewijslast bij verzoekster.

3.1.3.1. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

(...)”

In de bestreden beslissing wordt overwogen dat aan de hand van het door verzoekster voorgelegde document haar identiteit niet kan gestaafd worden.

Verzoekster voert aan dat zij indertijd asiel heeft aangevraagd en een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij haar identiteit en nationaliteit niet ter discussie stonden. Vervolgens wijst verzoekster erop dat de verwerende partij zich moeilijk kan baseren op verklaringen van de ambassade en een telefoongesprek met de ambassade, dat heeft plaatsgevonden op 6 januari 2012 die niet het document van verzoekster tot voorwerp hadden, gezien zij haar aanvraag

pas daarna heeft ingediend. *In casu* ligt geen enkele indicatie voor dat het document dat verzoekster voorlegde niet haar ware identiteit zou bevatten, en het feit dat anderen een dergelijk document misbruikt hebben, mag niet in het nadeel van verzoekster spelen. Volgens verzoekster dient er in elk concreet geval te worden aangetoond dat er sprake is van misbruik.

3.1.3.2. Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat een vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen indient, gehouden is zijn identiteit aan te tonen. Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat deze vereiste niet kennelijk onredelijk is, mede omdat de identiteit en de nationaliteit van de vreemdeling gekend dienen te zijn om het bestuur toe te laten te onderzoeken welke medische zorgen de vreemdeling in zijn land van herkomst kan verkrijgen (GwH 26 november 2009, nr. 193/2009). Het Grondwettelijk Hof benadrukte dat, gelet op voormelde doelstelling, als bewijs van identiteit elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld, kan worden aanvaard. In voorliggend geval voegde verzoekster bij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet een *“attestation tenant lieu de passeport”* voor, afgeleverd door de Ambassade van de D.R.C. bij het Koninkrijk België en het Groothertogdom Luxemburg. Dit document bevat een foto en de handtekening van verzoekster, vermeldt haar geboorteplaats- en datum, haar nationaliteit, haar adres in Congo en in België en dat het geldig is van 21 september 2009 tot 20 september 2010. Het is onbekend of verzoeksters identiteits- en nationaliteitsgegevens louter op grond van haar verklaringen op dit document werden aangebracht.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband opgemerkt: *“De aanvrager blijft in gebreke aan te tonen dat dit stuk niet opgesteld is op basis van loutere verklaringen. De bewijslast opgelegd door art. 9ter, §2 impliceert dat de aanvrager in zijn aanvraag aantoont dat elk der cumulatieve voorwaarden is vervuld; zo niet zou geen enkele van deze voorwaarden, afzonderlijk genomen, bewijswaarde hebben en zouden zij samen genomen dus evenmin bewijswaarde hebben.”*

In het verzoekschrift uit verzoekster geen kritiek op dit onderdeel van de bestreden beslissing. Dit motief dient samen gelezen te worden met het motief waarin vermeld wordt dat de ambassade zelf aangeeft dat dit document in het verleden werd afgeleverd aan personen die niet over de D.R.C.-nationaliteit beschikken. Het wordt bijgevolg niet betwist dat verzoekster overeenkomstig artikel 9ter, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet een identiteitsdocument moet voorleggen dat niet is opgesteld op basis van loutere verklaringen maar dat zij dit bewijs niet levert. Het is niet kennelijk onredelijk en het steunt niet op een foutieve feitenvinding dat in de bestreden beslissing overwogen wordt dat verzoekster *“in gebreke (blijft) aan te tonen dat dit stuk niet opgesteld is op basis van loutere verklaringen”*.

3.1.3.3. Verzoekster uit wel kritiek op het motief van de bestreden beslissing waarin vermeld wordt dat de ambassade het attest *“Tenant lieu de passeport”* niet meer aflevert en dat uit een telefonisch onderhoud van 6 januari 2012 met de ambassade van de D.R.C. in België blijkt dat de ambassade deze documenten niet meer aflevert als gevolg van misbruik van vertrouwen omdat er verschillende attesten van *“Tenant lieu de passeport”* afgeleverd werden aan onderdanen van Burundi, Rwanda en Oeganda.

Waar verzoekster meent dat de informatie en het telefoongesprek geen betrekking hadden op haar zaak, blijkt uit de stukken van het dossier inderdaad dat deze informatie dateert van voor 27 februari 2012, de datum waarop zij haar aanvraag heeft ingediend. Deze informatie en dit telefoongesprek hebben echter in het algemeen betrekking op de *“attestation tenant lieu de passeport”*. Verzoekster heeft zulk een stuk voorgelegd, zodat het niet kennelijk onredelijk is om met deze informatie uitgaande van de ambassade van de D.R.C. (die tevens aan verzoekster dit document verschaft heeft) rekening te houden. De omstandigheid dat verzoekster de mening is toegedaan dat er *in casu* geen indicatie voorligt dat dit document niet haar ware identiteit en nationaliteit zou vermelden en dat er in elk concreet geval dient aangetoond te worden dat er sprake is van misbruik, doet hieraan geen afbreuk. Het is immers de uitreikende overheid zelf, *in casu* de ambassade in België van de D.R.C., die aangeeft dat de documenten die zij zelf heeft uitgereikt nu niet meer worden uitgereikt omdat er sprake was van misbruik van vertrouwen en dat er zulke attesten werden afgeleverd aan onderdanen van andere landen dan de D.R.C. De waarachtigheid van het stuk ligt bijgevolg ter discussie.

Dit wordt uitvoerig gemotiveerd in de bestreden beslissing, naast het niet betwiste motief dat verzoekster in gebreke blijft aan te tonen dat dit stuk niet is opgesteld op basis van loutere verklaringen, zodat *in casu* kan worden aangenomen dat de motieven worden aangeduid waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meende dat, niettegenstaande dit document een foto en de handtekening van verzoekster bevat, haar geboorteplaats- en datum, haar nationaliteit en haar adres in Congo en in

België vermeldt, toch niet kan beschouwd worden als een identiteitsdocument in de zin van artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet.

3.1.3.4. Waar verzoekster verwijst naar de *ratio legis* van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat de uit de memorie van toelichting (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2005 - 2006, n° 2478/001, p. 35) het volgende blijkt:

“Ook hier wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: behoudens uitzondering kan de aanvraag van de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is; wel is het zo dat een vreemdeling die geen identiteitsdocument overmaakt en evenmin aantoonde dat hij in de onmogelijkheid vertoefde om het vereiste identiteitsdocument in België over te maken, niet verwijderd zal worden indien zijn medische situatie dermate ernstig is dat een verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.”

Uit de memorie van toelichting van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (*Parl.St. Kamer*, 2010 – 2011, Doc 53, n°0771/001, p. 145) waarbij artikel 9ter van de vreemdelingenwet werd gewijzigd, blijkt dat eerst wordt verwezen naar de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof op dit punt en wordt gesteld dat *“Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt.”*

Vervolgens wordt het volgende gesteld:

*“Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. (...)
Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. (...)
De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld”. Uit de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven voor een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.”*

Verzoekster maakt niet op concrete wijze duidelijk in welk opzicht zij meent dat de bestreden beslissing zou indruisen tegen de *ratio legis* van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvrager moet immers zijn identiteit bewijzen aan de hand van een bewijskrachtig document dat voorzien moet zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter opgesteld is op basis van verklaringen van de titularis. *In casu* ligt de waarachtigheid van het stuk ter discussie.

3.1.3.5. Waar verzoekster aanvoert dat niet werd getwijfeld aan haar identiteit en nationaliteit tijdens de asielpcedure en in het kader van een vroegere aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dient er enerzijds op te worden gewezen dat de vreemdelingenwet, wat de asielpcedure betreft, niet voorziet in het voorleggen van een identiteitsdocument en anderzijds dat de voorwaarde inzake het voorleggen van identiteitsdocumenten in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gewijzigd werd door de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen. De aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarnaar verzoekster verwijst, betreft een aanvraag die werd ingediend op 4 oktober 2009, dus voor deze wetswijziging en op een ogenblik dat de geldigheidsduur van haar document nog niet verstreken was. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduïd dat zij toepassing maakt van de wetsbepalingen zoals die gelden op het ogenblik waarop de aanvraag wordt ingediend.

Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een foutieve feitenvinding. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.1.3.6. Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel

van toepassing in tuchtzaken, doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoekster kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

3.1.3.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.1.3.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424). Verzoekster toont *in casu* niet aan dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“TWEEDE MIDDEL;

Schending art. 9 ter Vreemdelingenwet 15 december 1980.

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiële motiveringsplicht)

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed (...)“

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (RvSt, nr, 43.522. 29 juni 1993. R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St, nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende:

Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de Juridische en feitelijke overwegingen vermeldende die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn,”

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

Verzoekster meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Verzoekster vordert dan ook op grond van een schending van materiële maar ook de formele motiveringsplicht de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie op basis van veralgemeningen en “verklaringen” & “telefonisch contact”.

Het is het duidelijk dat verzoekster er mocht op vertrouwen dat haar aanvraag ten gronde zou beoordeeld worden en niet zomaar afgewezen op basis van afwezigheid van enig element (quod non) aangezien dit in het verleden ook reeds was gebeurd en de identiteit van verzoekster in het verleden wél was aanvaard geworden en haar aanvraag wél ontvankelijk was verklaard.

Het is dan ook volkomen ten onrechte dat verwerende partij nooit overgegaan is tot een onderzoek ten gronde van de aangehaalde medische problemen en de aan vraag van verzoekster tot toekenning van medische regularisatie.

*Het kan en mag niet aanvaard worden dat verwerende partij telkenmale opnieuw op een stereotype manier verzoeken tot regularisatie gaat afwijzen om te stellen dat zij deze niet dient te behandelen aangezien niet alle informatie is opgenomen in het standaard medisch getuigschrift, terwijl deze informatie vermeld staat én in het verzoekschrift én in het standaard medisch getuigschrift
Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.”*

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij zoals weergegeven onder punt 3.1.2.

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan de hand van het door verzoekster voorgelegde document haar identiteit niet kan gestaafd worden: verzoekster blijft in gebreke om aan te tonen dat het document “*tenant lieu de passeport*” niet opgesteld is op basis van loutere verklaringen en uit informatie afkomstig van de ambassade van de D.R.C. in België blijkt dat deze ambassade deze documenten niet meer aflevert als gevolg van misbruik van vertrouwen.

Er dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Wat het feit betreft dat haar vorige aanvraag wel ontvankelijk werd verklaard op basis van hetzelfde document, wordt verwezen naar punt 3.1.3.5. van dit arrest.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET